

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Document de ședință

A7-0343/2013

22.10.2013

RAPORT

referitor la cadrul de redresare și rezoluție pentru instituțiile nebancare
(2013/2047(INI))

Comisia pentru afaceri economice și monetare

Raportoare: Kay Swinburne

PR_INI

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	12
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	18

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la cadrul de redresare și rezoluție pentru instituțiile nebancare (2013/2047(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere raportul consultativ din iulie 2012 întocmit de Comitetul pentru sisteme de plăți și decontări (CPSS) și de Organizația Internațională a Reglementatorilor de Valori Mobiliare (IOSCO) și intitulat „Redresarea și rezoluția infrastructurilor pieței financiare”,
- având în vedere raportul consultativ CPSS-IOSCO din august 2013 intitulat „Redresarea și rezoluția infrastructurilor pieței financiare”,
- având în vedere rapoartele Asociației internaționale a organismelor de supraveghere a asigurărilor din iulie 2013 intitulate „Asiguratorii de importanță sistemică la nivel mondial: metodologia de evaluare inițială” și „Asiguratorii de importanță sistemică la nivel mondial: măsuri politice,
- având în vedere publicația din 18 iulie 2013 a Consiliului pentru Stabilitate Financiară, intitulată „Asiguratorii de importanță sistemică la nivel mondial (G-SII) și măsurile politice care li se vor aplica”¹,
- având în vedere raportul consultativ din august 2013 al Consiliului pentru Stabilitate Financiară intitulat „Aplicarea atributelor-cheie ale sistemelor de rezoluție eficientă în cazul instituțiilor financiare nebancare”,
- având în vedere consultarea serviciilor Comisiei cu privire la un posibil cadru de redresare și rezoluție pentru instituțiile financiare, altele decât băncile,
- având în vedere Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (EMIR)²,
- având în vedere propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind îmbunătățirea decontării instrumentelor financiare în Uniunea Europeană și depozitarii centrali de instrumente financiare (CSD) și de modificare a Directivei 98/26/CE (CSDR),
- având în vedere propunerea Comisiei privind o directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții (COM(2012)0280) (BRRD) și raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare cu privire la aceasta,
- având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,

¹ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_130718.pdf

² JO L 201, 27.7.2012, p. 1–59.

- având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare (A7-0343/2013),
- A. întrucât, în prezent, evaluările infrastructurii pieței financiare sunt incluse în programele Băncii Mondiale și ale FMI de evaluare a sectorului financiar;
 - B. întrucât planurile de redresare eficace și instrumentele de rezoluție sunt cruciale pentru îmbunătățirea stabilității sectorului financiar nebancaar pe plan mondial;
 - C. întrucât infrastructurile pieței financiare se caracterizează prin ampla lor diversitate organizațională, întrucât, pentru a facilita întocmirea unor planuri adecvate de redresare și, cel mai important, de rezoluție, este necesar să se facă o distincție între acestea în funcție de complexitatea modelului organizațional, de regiunea geografică pe care o acoperă și de modelul de afaceri;
 - D. întrucât, deși Regulamentul privind infrastructura pieței europene (EMIR) și Regulamentul privind depozitarea centrală de valori mobiliare (CSDR) își propun să reducă riscul sistemic prin intermediul unei infrastructuri de piață bine reglementate, există o posibilitate de generare a unor consecințe nedorite;
 - E. întrucât, deși compensarea centrală obligatorie contribuie în mod pozitiv la diminuarea riscului sistemic global al piețelor financiare, aceasta a crescut totodată numărul riscurilor sistemice în cadrul CPC, iar acestea sunt de o importanță sistemică pentru propriile piețe;
 - F. întrucât cei mai mari membri compensatori participă, de obicei, la cel puțin o CPC, astfel încât, dacă o CPC intră în faliment, și altele sunt susceptibile să întâmpine dificultăți;
 - G. întrucât eșecurile multiple ale membrilor CPC vor avea consecințe devastatoare nu doar pentru participanții la piața financiară, ci și pentru societățile vizate în ansamblu;
 - H. întrucât justificarea folosirii unei CPC este reducerea riscului de contraparte prin stabilirea corectă a marjei produselor înainte de compensarea lor la nivel central, astfel încât situația de imposibilitate de plată a unei contrapărți să nu afecteze restul pieței;
 - I. întrucât, conform proceselor de gestionare a riscurilor, contrapărțile centrale reduc riscul de contraparte și incertitudine și previn contagiunea;
 - J. întrucât Regulamentul privind infrastructura pieței europene nu reglementează pe deplin riscurile care decurg dintr-o evaluare greșită de către o CPC a cerințelor de marjă pentru o clasă întreagă de produse;
 - K. întrucât contrapărțile centrale au stimulente pentru aplicarea unei marje mai mici, în special la introducerea de noi produse sau clase de active, în scopul de a atrage clienți; întrucât încă există necesitatea de a evalua eficacitatea fondurilor de garantare repartizate pe clase de produse sau de active;
 - L. întrucât riscurile legate de aplicarea unor margini încrucișate asupra produselor (marjă de portofoliu) prin utilizarea restricționării activelor în cadrul fondului de garantare al unei CPC nu au fost testate și, prin urmare, deși, prin reducerea cerințelor colaterale pe termen scurt ar putea duce la o scădere a costurilor, utilizarea marjelor încrucișate nu ar trebui să

pună în pericol capacitatea unei CPC de a gestiona corect riscurile și ar trebui să recunoască limitele analizei VaR;

- M. întrucât unul dintre beneficiile-cheie de care se bucură clienții din partea membrului compensator constă în furnizarea unui paravan de protecție împotriva riscului de contraparte atât pentru CPC, cât și pentru alți membri compensatori;
 - N. întrucât depozitarii centrali internaționali de valori mobiliare (ICSD) din UE sunt instituții de importanță sistemică la nivel global în calitatea lor de facilitatori ai pieței de euroobligațiuni și întrucât aceștia funcționează în prezent cu licențe bancare;
 - O. întrucât compensarea centrală a intensificat nevoia de gestionare a garanțiilor și a serviciilor conexe, efectuate în prezent de depozitarii centrali de valori mobiliare (CSD), precum și de băncile custode;
 - P. întrucât introducerea iminentă a sistemului Target2Securities a determinat CSD să exploreze noi servicii;
 - Q. întrucât, în cazul în care o CPC intră în faliment, regimurile standard de insolvență nu vor oferi un cadru integral pentru tratarea activelor clienților fără punerea în aplicare a legislației privind valorile mobiliare;
 - R. întrucât Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asiguraților a întocmit un raport în iulie 2013 privind „Instituțiile de asigurări de importanță sistemică la nivel mondial” și a concluzionat că, deși modelul de afaceri tradițional din domeniul asigurărilor s-a dovedit a fi în mod considerabil mai puțin fragil în perioada crizelor financiare decât cel al băncilor, asiguratorii transfrontalieri, interconectați în mare măsură, în special cei care desfășoară activități semnificative în afara subscrierilor tradiționale precum garantarea creditelor și a investițiilor, pot reprezenta un risc sistemic semnificativ; întrucât, pe baza metodei de evaluare a Asociației internaționale a organismelor de supraveghere a asiguraților, Consiliul pentru Stabilitate Financiară a identificat nouă mari asiguratorii ca fiind de importanță sistemică, dintre care cinci sunt stabiliți în Uniune;
 - S. întrucât, deși riscul sistemic al falimentului unui administrator de active nu este la fel de pronunțat ca pentru infrastructurile critice de piață, pe măsură ce modelele de afaceri ale managerilor de active evoluează, aceștia ar putea dobândi o mai mare importanță sistemică, factor care a fost abordat în activitatea Consiliului pentru Stabilitate Financiară privind sistemul bancar din umbră;
1. invită Comisia să acorde prioritate redresării și rezoluției CPC-urilor și acelor CSD-uri care sunt expuse riscului de credit, precum și, atunci când evaluează dacă este adecvat să elaboreze acte legislative similare pentru alte instituții financiare, să diferențieze în mod corespunzător între fiecare tip, ținând cont în mod corespunzător de cele care au potențialul de a reprezenta un risc sistemic pentru economie;
 2. subliniază importanța legislației UE pe baza principiilor convenite la nivel internațional, astfel cum s-a convenit în CPSS-IOSCO, Consiliul pentru Stabilitate Financiară și

Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor;

3. subliniază importanța unor dispoziții clare privind o „scară de intervenție” în oricare dintre dispozițiile de redresare pentru instituțiile financiare nebankare în temeiul cărora autoritățile competente monitorizează în mod adecvat indicatorii desemnați privind sănătatea financiară și au competența de a interveni din timp în cazurile de stres financiar ale unei entități și de a-i solicita să adopte acțiuni corective în conformitate cu un plan de redresare aprobat în prealabil pentru a preveni un pericol potențial perturbator de ultimă instanță al punerii unei astfel de entități în rezoluție;
4. consideră că instituțiile financiare nebankare ar trebui ele însele să elaboreze planuri de redresare cuprinzătoare și substanțială, care să identifice operațiuni și servicii critice și să elaboreze strategiile și măsurile necesare pentru a asigura continuarea furnizării de operațiuni și servicii critice, precum și că aceste planuri de redresare ar trebui evaluate de autoritatea de supraveghere pertinentă; consideră că autoritatea de supraveghere ar trebui să poată solicita modificări ale planului de redresare și ar trebui să conducă și să se consulte cu autoritatea de rezoluție care, dacă este diferită, ar putea face recomandări supraveghetorului;
5. consideră că autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a interveni din motive de stabilitate financiară și de a solicita punerea în aplicare a unor părți din planurile de redresare care nu au fost încă activate sau de a acționa în alt mod, dacă este necesar; autoritățile ar trebui, cu toate acestea, să fie conștiente de riscul de a crea incertitudine pe piață în circumstanțe deja de stres;
6. consideră că autoritățile de rezoluție și supraveghere din fiecare țară ar trebui să depună toate eforturile pentru a coopera și a se informa reciproc;
7. consideră că, pentru grupurile cu entități din diferite jurisdicții, un plan de rezoluție de grup ar trebui convenit între diferitele autorități de rezoluție; planul de rezoluție de grup ar trebui să se bazeze pe prezumția de cooperare între autorități din jurisdicții diferite;
8. consideră că măsurile de rezoluție ar trebui să facă diferența între diferitele servicii și activități pe care instituția infrastructurii pieței financiare în cauză este autorizată să le furnizeze sau să le realizeze;
9. subliniază necesitatea evitării oricăror conflicte între planurile de redresare și rezoluție și legislația existentă, în special Directiva privind acordurile financiare colaterale (FCAD) și Regulamentul privind infrastructura pieței europene, deoarece acestea ar putea constrânge competențele de redresare și rezoluție pentru CPC-uri și CSD-uri sau le-ar putea împiedica să fie eficiente;
10. subliniază nevoia urgentă, în contextul evaluării relevanței regimurilor specifice de rezoluție pentru entitățile din infrastructura de piață, instituțiile financiare și sistemul bancar din umbră, de dezvoltare a unor instrumente pentru monitorizarea eficace aproape în timp real a stocului și a fluxului de risc financiar în cadrul și de-a lungul limitelor corporative, sectoriale și naționale din Uniune și între Uniune și alte regiuni din lume; îndeamnă Comisia să asigure că datele relevante furnizate în temeiul legislației privind infrastructura bancară, de asigurări și de piață sunt utilizate în mod eficace în acest scop

de CERS, autoritățile europene de supraveghere și alte autorități competente;

Contrapărțile centrale (CPC)

11. invită Comisia să se asigure că contrapărțile centrale au o strategie de gestionare a situațiilor de neîndeplinire a obligațiilor de plată pentru toate produsele care sunt compensate de contrapartea centrală ca parte a unui plan mai larg de redresare aprobat de autoritatea de supraveghere, acordând o atenție specială acelor produse care sunt mandatate pentru compensare centrală, dat fiind faptul că există o probabilitate mai mare de concentrare a riscurilor în aceste cazuri;
12. subliniază importanța monitorizării riscurilor la adresa contrapărților centrale ce decurg dintr-o concentrare a membrilor compensatori și solicită autorităților de supraveghere să informeze ABE cu privire la cei 10 membri compensatori față de care fiecare contraparte centrală are cea mai mare expunere, astfel încât riscuri precum interconexiunile, contagiunea și potențialul de eșec a mai mult de o contraparte centrală în același timp să poată fi monitorizate și evaluate la nivel central;
13. solicită Comisiei să elaboreze instrumente de măsurare a riscului intrazilnic al contrapărților centrale, pentru a se asigura că soldurile intrazilnice deținute de acestea la bănci comerciale pentru servicii de administrare a contului și de efectuare de plăți nu depășesc limitele prestabilite care ar putea amenința altfel funcționarea contrapărților centrale;
14. consideră că, pentru a menține stimulentele pentru buna guvernare a contrapărților centrale (CPC), ordinea utilizării fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată stabilită în EMIR trebuie să fie respectată astfel încât propriile resurse financiare prefinanțate ale contrapărților centrale să fie utilizate înainte de contribuțiile la fondul de garantare ale tuturor membrilor care nu se află în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată;
15. solicită Comisiei să se asigure că contrapărțile centrale acționează în interesul public general și își adoptă propriile strategii de afaceri în mod corespunzător, pentru a reduce în mod semnificativ probabilitatea declanșării unor scenarii de redresare și rezoluție;
16. invită Comisia să recunoască faptul că, în vreme ce restricționarea activelor din cadrul unui fond de garantare al unei contrapărți centrale vizează limitarea contagiunii, nu este clar dacă acest lucru va fi suficient pentru a preveni o astfel de contagiune în practică, având în vedere că stimulentele comerciale asociate cu marjele încrucișate ar putea crește riscul la nivel de sistem; invită Comisia să propună măsuri suplimentare pentru a minimiza acest risc de contagiune;
17. invită Comisia să se asigure că sunt instituite principii ferme care să reglementeze acordurile contractuale între o contraparte centrală și membrii săi compensatori, precum și modul în care membrii compensatori își transferă pierderile către clienții lor, astfel încât să fie obligatoriu ca fondul de garantare al membrului compensator să fie epuizat înainte ca orice pierdere a unui membru compensator aflat în incapacitate de plată să poată fi transferată clientului ca parte a unui proces transparent de alocare a pierderilor;

18. consideră că orice aranjamente contractuale dintre o contraparte centrală și membrii săi compensatori ar trebui să facă distincția între pierderile care derivă din incapacitatea de plată a unui membru și cele care au alte cauze, cum ar fi pierderile suferite ca urmare a unor opțiuni nefericite în materie de investiții ale contrapărții centrale; solicită Comisiei să se asigure că comitetul de risc al contrapărții centrale este informat pe deplin cu privire la investițiile acesteia, pentru a menține o supraveghere adecvată; consideră că instrumentele de redresare precum suspendarea dividendelor și plata unei remunerații variabile sau restructurarea voluntară a responsabilităților prin conversia creanțelor în acțiuni ar trebui considerate ca fiind instrumentele cel mai adecvate spre a fi utilizate în aceste circumstanțe;
19. consideră că toate contrapărțile centrale ar trebui să aibă acorduri de redresare cuprinzătoare care să asigure protecție dincolo de fondurile și resursele impuse de EMIR; aceste planuri de redresare ar trebui să asigure protecție împotriva tuturor circumstanțelor previzibile și ar trebui să fie incluse și publicate ca parte a normelor contrapărții centrale;
20. afirmă că linia de separare între redresare și rezoluție în cazul CPC-urilor intervine atunci când ordinea utilizării fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată ajunge la final, iar capacitatea contrapărții centrale de absorbție a pierderilor a fost epuizată; consideră că, în acest punct, autoritatea de supraveghere ar trebui să ia în mod activ în considerare opțiunea revocării organului de conducere al contrapărții centrale și a transferării serviciilor critice ale acesteia sau a controlului său operațional în favoarea altui furnizor de servicii; consideră că autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de marja de apreciere necesară pentru evaluarea situației, precum și de o anumită marjă de manevră, care să le permită să își motiveze deciziile;
21. consideră că, la exercitarea acestei puteri discreționare, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice următoarele criterii foarte specifice:
- (i) atunci când sustenabilitatea infrastructurii financiare de piață în cauză este în curs de a fi, sau este deja serios compromisă din cauza incapacității acesteia de a respecta cerințele prudențiale aplicabile;
 - (ii) atunci când nu există nicio altă măsură alternativă intrării în regim de rezoluție pentru a restabili situația în mod eficace și fără a compromite stabilitatea sistemului financiar;
 - (iii) atunci când o măsură de rezoluție este necesară în interesul public, în măsura în care aceasta permite realizarea, prin intermediul unor mijloace proporționale, a unuia sau mai multor obiective ale rezoluției;
22. subliniază necesitatea de a trata „continuitatea serviciului” drept obiectiv-cheie al rezoluției;
23. subliniază faptul că orice participare a membrilor compensatori la alocarea pierderilor înainte de demiterea conducerii contrapărții centrale nu ar trebui să implice fondurile sau activele clienților direcți sau indirecti, în vreme ce autoritatea de rezoluție, odată responsabilă, poate utiliza instrumentele de rezoluție pentru alocarea pierderilor, cum ar fi reducerea marjei de variație sau reumplerea fondului de garantare de către membrii compensatori care nu se află în situația de imposibilitate de plată, urmând cât mai

îndeaproape posibil planul de rezoluție;

24. consideră că, în cazul în care autoritatea de rezoluție ar avea capacitatea de a impune drepturi permanente de reziliere anticipată, care ar putea întrerupe contrapartea centrală pentru o perioadă de maximum două zile, acest lucru ar putea permite pieței să reevalueze în mod corect contractele, favorizând astfel o difuzare mai ordonată a riscului; disponibilitatea și exercitarea unei astfel de competențe ar trebui luate în considerare cu atenție, astfel încât să existe, cel puțin, o condiție impusă autorității de rezoluție care să stabilească faptul că impunerea unei suspendări este necesară în interesul stabilității financiare, având în vedere obiectivele rezoluției, interacțiunea cu banca relevantă sau cu alte regimuri de rezoluție aplicabile membrilor compensatori, gestionarea riscurilor și a incapacității de plată a contrapărții centrale și impactul asupra piețelor contrapărții centrale, asupra participanților compensatori și asupra piețelor financiare în general; acest lucru ar trebui să fie neapărat însoțit de competența de suspendare a obligației de compensare ca ultim recurs, după ce s-a examinat, cel puțin, posibilitatea ca o altă contraparte centrală să asigure compensarea pe termen scurt;
25. recunoaște că contrapărțile centrale au membri compensatori dintr-un număr mare de țări; consideră, prin urmare, că un cadru de rezoluție a contrapărții centrale va fi mai eficient dacă este eficient în toate jurisdicțiile implicate; consideră că, în consecință, cadrele naționale de insolvență trebuie să fie actualizate pentru a se adapta la noul regim european de rezoluție;
26. consideră că contrapărțile centrale cu o licență bancară ar trebui să facă obiectul unui regim specific al contrapărții centrale și nu regimului propus de redresare și rezoluție a instituțiilor bancare din Directiva privind rezoluția și redresarea instituțiilor bancare (BRR); o preocupare specială în acest sens o reprezintă faptul că regimul propus pentru bănci le-ar impune deținerea unei sume cumulate a creanței care poate fi recapitalizată intern; consideră că o astfel de competență ar fi inadecvată pentru contrapărțile centrale care dețin o licență bancară, deoarece acestea nu tind să emită astfel de instrumente pentru creanțe;

Depozitarii centrali pentru instrumente financiare

27. stabilește că este responsabilitatea unui depozitar central pentru instrumente financiare să se asigure că planul său de redresare prevede în mod clar continuitatea operațională în scenariul de criză rezonabile astfel încât, chiar dacă este posibilă renunțarea la alte aspecte ale întreprinderii sale, funcția sa primară de decontare, precum și alte servicii principale ale depozitarului central pentru instrumente financiare să poată continua să fie realizate de acesta sau de un prestator existent terță parte, astfel cum este autorizat conform CSDR;
28. solicită, dacă nu este iminentă nicio propunere legislativă separată, includerea în CSDR a unei cerințe pentru autoritățile naționale competente de a asigura stabilirea unor planuri de redresare și rezoluție corespunzătoare în conformitate cu standardele internaționale ale Consiliului pentru Securitate Financiară și CPSS-IOSCO pentru toți depozitarii centrali pentru instrumente financiare, inclusiv a trimerilor la articole din BRR care ar trebui să se aplice acelor depozitari care operează sub o licență bancară;
29. invită statele membre, în absența unei legislații a valorilor mobiliare, să dezvolte și să își

coordoneze actualele regimuri de administrare speciale pentru CSD, cu scopul de a spori certitudinea cu privire la modul în care se va menține continuitatea operațională în timpul unei crize, în special prin asigurarea accesului la registrele, înregistrările sau conturile CSD-ului astfel încât autoritatea de rezoluție sau autoritatea națională competentă să poată identifica cu ușurință proprietarii activelor;

30. solicită Comisiei să se asigure că propunerea privind un cadru de redresare și rezoluție pentru CSD asigură – pe cât posibil – continuitatea CSD-urilor centrale pe durata redresării și rezoluției;
31. solicită Comisiei să se asigure că propunerea privind un cadru de redresare și rezoluție pentru CSD-uri asigură continuitatea mediului legislativ al acestora, în special prin respectarea Directivei privind caracterul definitiv al decontării, acordurile privind livrarea/plata, operarea oricărei legături cu CSD-urile și contractele cu prestatorii de servicii esențiale pe durata redresării și rezoluției;

Întreprinderile de asigurare

32. constată că în UE există un regulament prudențial pe termen lung privind asigurările; subliniază importanța unei abordări coerente și convergente a statelor membre în vederea punerii în aplicare a Directivei Solvabilitate II într-un termen rezonabil, conform Omnibus II; solicită finalizarea negocierilor privind Omnibus II, astfel încât nivelurile doi și trei din Solvabilitate II să poată fi finalizate în timp util, reducând astfel la minim probabilitatea necesității unei intervenții a autorităților de rezoluție;
33. invită Comisia să țină cont cu atenție de activitatea Asociației internaționale a organismelor de supraveghere a asigurărilor cu privire la redresarea și rezoluția asiguratorilor și să o ia în considerare în contextul nivelului doi al Directivei Solvabilitate II, al legislației privind conglomeratele financiare și al Directivei privind intermedierea de asigurări și să conlucreze cu partenerii internaționali pentru a respecta programul stabilit de Consiliul pentru Stabilitate Financiară la punerea în aplicare a recomandărilor politicii conform căreia asiguratorii de importanță sistemică trebuie să aibă planuri de redresare și de rezoluție, precum și evaluări ale capacității de rezoluție, supraveghere de grup consolidată și cerințe privind o absorbție mai mare a pierderilor; recunoaște că natura pe termen lung a datoriilor asociate contractelor de asigurare, calendarele diferite, perioadele lungi de lichidare și natura activității economice a întreprinderilor de asigurare, comparativ cu cele din sectorul bancar, pe lângă instrumentele care se află deja la dispoziția autorităților de reglementare, asigură practici eficiente de rezoluție; consideră, prin urmare, că accentul ar trebui să se pună pe redresare;
34. regretă faptul că Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor și Consiliul pentru Securitate Financiară au amânat publicarea orientărilor privind evaluarea situației sistemice și a recomandărilor politicii pentru reasiguratorii până în iulie 2014; solicită Comisiei să analizeze cu atenție riscul sistemic prezentat de reasiguratorii, în special în ceea ce privește rolul lor central în gestionarea riscurilor în materie de asigurări, gradul lor ridicat de interconectivitate și gradul scăzut de substituibilitate;

Administrarea activelor

35. invită Comisia să evalueze cu atenție dacă unii dintre managerii de active ar trebui desemnați ca fiind de importanță sistemică, luând în considerare scala la care își desfășoară activitatea și recurgând la un set cuprinzător de indicatori, cum sunt: dimensiunea, modelul de afaceri, extinderea geografică, profilul de risc, bonitatea financiară, dacă tranzacționează sau nu pe cont propriu și dacă fac obiectul unor cerințe privind separarea activelor clienților, precum și alți factori relevanți;
36. constată că activele clienților sunt separate și deținute de custozii și că, prin urmare, abilitatea acestor active de a fi transferate către un alt manager de active reprezintă o garanție considerabilă;
37. consideră că un regim eficient al legislației valorilor mobiliare ar putea atenua multe dintre problemele implicate de falimentul unui administrator important de active transfrontaliere;

Sistemele de plăți

38. invită Comisia să colaboreze cu organismele și autoritățile financiare de supraveghere competente de la nivel internațional pentru a identifica eventualele puncte slabe ale sistemelor de plăți de importanță sistemică la nivel mondial și acordurile în vigoare care asigură continuitatea serviciilor în caz de faliment;
39. consideră că, deoarece sistemele de plăți se află la baza transferurilor de numerar, este clar că o perturbare a pieței într-un astfel de sistem ar avea efecte secundare semnificative asupra altor actori de pe piața financiară; constată că Directiva din 1998 privind caracterul definitiv al decontării își propune deja să atenueze riscurile potențiale din sistemele de plăți, dar consideră că aceasta nu se ocupă suficient de redresare și rezoluție și că, prin urmare, sunt necesare dispoziții specifice pentru a permite sistemelor de plăți să reacționeze adecvat la circumstanțele nefavorabile;
40. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.

EXPUNERE DE MOTIVE

Criza financiară a demonstrat interconectarea sistemului financiar global, situație în care nereușita proceselor de gestionare a riscurilor din cadrul oricărui actor mare de pe piață are potențialul de a se răspândi prin intermediul unui efect de contagiune. Ca parte a eforturilor globale de a crește reziliența sistemului financiar, este necesar ca toți participanții la piață să aibă o mai bună înțelegere a modului în care vor funcționa întreprinderile lor sau să fie lichidați într-o manieră ordonată în condiții de criză.

Pe parcursul tulburărilor produse de recenta criză financiară, este de remarcat că nicio piesă a infrastructurilor de piață critice nebankare critică nu a eșuat și nici nu a trebuit să fie supusă unei proceduri de rezoluție. Cu toate acestea, noile angajamente globale de transferare a produselor comercializate bilateral în infrastructura de piață multilaterală care concentrează în special pozițiile și riscurile prin compensarea centrală a tranzacțiilor implică exercitarea unei tensiuni crescute asupra acestor instituții. Prin urmare, operatorii infrastructurilor de piață critice trebuie să demonstreze bună guvernanta și gestionarea fermă a riscurilor pentru beneficiul sistemului în ansamblu.

Consultarea CPSS IOSCO privind redresarea și rezoluția infrastructurii pieței financiare recunoaște această nevoie și va fi urmată de un nou set de principii care să completeze „Atributele-cheie ale regimurilor eficiente de rezoluție a instituțiilor financiare”, elaborate de Consiliul pentru stabilitate financiară, și să completeze și să extindă activitatea anterioară a IOSCO privind „Principiile pentru infrastructurile pieței financiare”.

În vreme ce în UE se speră că Regulamentul privind infrastructura pieței europene, Directiva MiFID și Regulamentul privind depozitarii centrali de valori mobiliare vor spori siguranța și stabilitatea sistemului financiar, este important să se recunoască limitele legislației și posibilitatea apariției unor consecințe nedorite pe măsură ce riscurile semnificative sunt transferate de la participanții individuali la piață către noduri centrale reciproce.

Acest raport se va concentra în mod special asupra CPC și CSD în calitatea lor de infrastructură-cheie critică de piață care are nevoie în mod prioritar de norme ferme de redresare și rezoluție. De asemenea, raportul recunoaște că există multe alte entități care sunt instituții financiare nebankare, inclusiv întreprinderi de asigurare, administratori de active și sisteme de plăți. Cu toate acestea, activitatea internațională din aceste sectoare fie trebuie încă să fie finalizată, fie este în așteptarea unor discuții și evaluări suplimentare.

Contrapărțile centrale – CPC

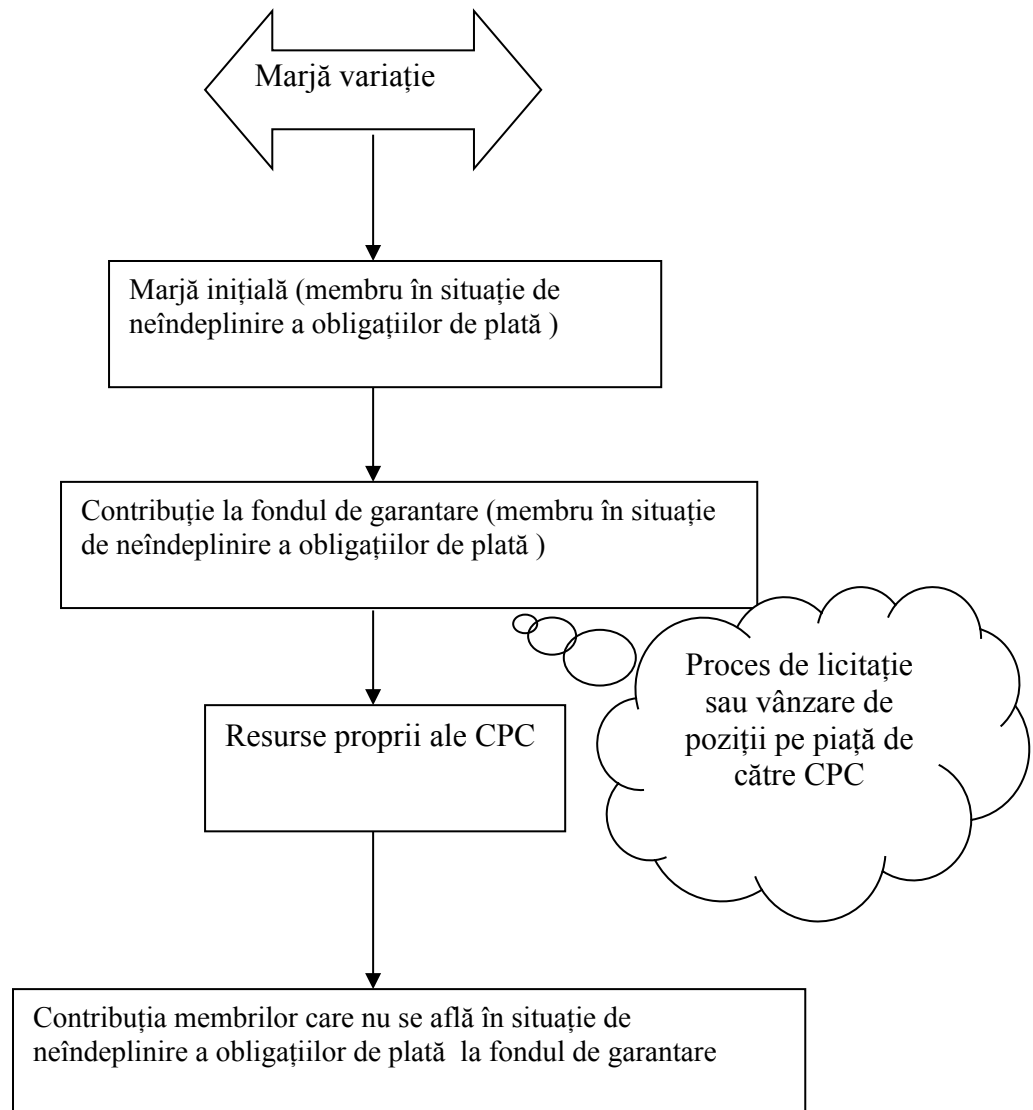
O contraparte centrală (CPC) este interpusă între două contrapărți, astfel încât să ofere o modalitate de a gestiona riscul ca o contraparte să nu își poată îndeplini obligațiile de plată. Regulamentul privind infrastructura pieței europene impune deja ca CPC-urile să fie suficient de rezistente pentru a supraviețui situației în care doi dintre membrii lor compensatori față de care acestea au cea mai mare expunere nu își mai pot îndeplini obligațiile de plată, precum și utilizarea unor instrumente de recuperare, cum ar fi ordinea mandatată a utilizării fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată pentru a prestabilii ierarhia pierderilor în cadrul CPC-urilor în caz de incapacitate de plată a unui membru compensator.

Dacă o CPC trebuie să distribuie riscul din sistemul financiar, buna guvernare este extrem de importantă, iar cadrul de redresare trebuie să se asigure că oferă stimulente corecte, atât pentru membrii compensatori care contribuie la fondul de garantare, cât și pentru însăși CPC prin propria sa contribuție. Utilizarea instrumentelor de redresare în afara celor mandatate în Regulamentul privind infrastructura pieței europene (EMIR) ar putea indica o nereușită gravă a guvernării în CPC și nu ar trebui considerată parte a operațiunilor normale.

În cazul în care un membru compensator al unei CPC intră în imposibilitate de plată, EMIR prezintă o ordine a utilizării fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată pentru modul în care sunt gestionate pierderile prin utilizarea în primul rând a marjei membrului aflat în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată. Următoarea etapă necesită utilizarea contribuțiilor la fondul de garantare a membrului aflat în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată pentru a acoperi pierderile suplimentare. În cazul în care această opțiune este epuizată, CPC dispune de resurse financiare proprii, la care trebuie să apeleze, înainte de a putea utiliza contribuțiile la fondul de garantare ale membrilor compensatori care nu se află în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată.

Deși EMIR nu o mandatează ca parte a ordinii de utilizare a fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată, CPC poate lichida de pe piața deschisă pozițiile unui membru aflat în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată. Alternativ, în condiții extreme de piață, CPC poate organiza un proces de licitație prin care alți membri compensatori cumpără pozițiile membrului compensatoriu aflat în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată. O licitație nu are succes atunci când niciun membru compensator nu este dispus sau în măsură să cumpere pozițiile membrului compensator aflat în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată la un preț pe care CPC își poate permite să îl plătească.

Ordinea utilizării fondurilor în situații de neîndeplinire a obligațiilor de plată stabilită în EMIR – articolul 45

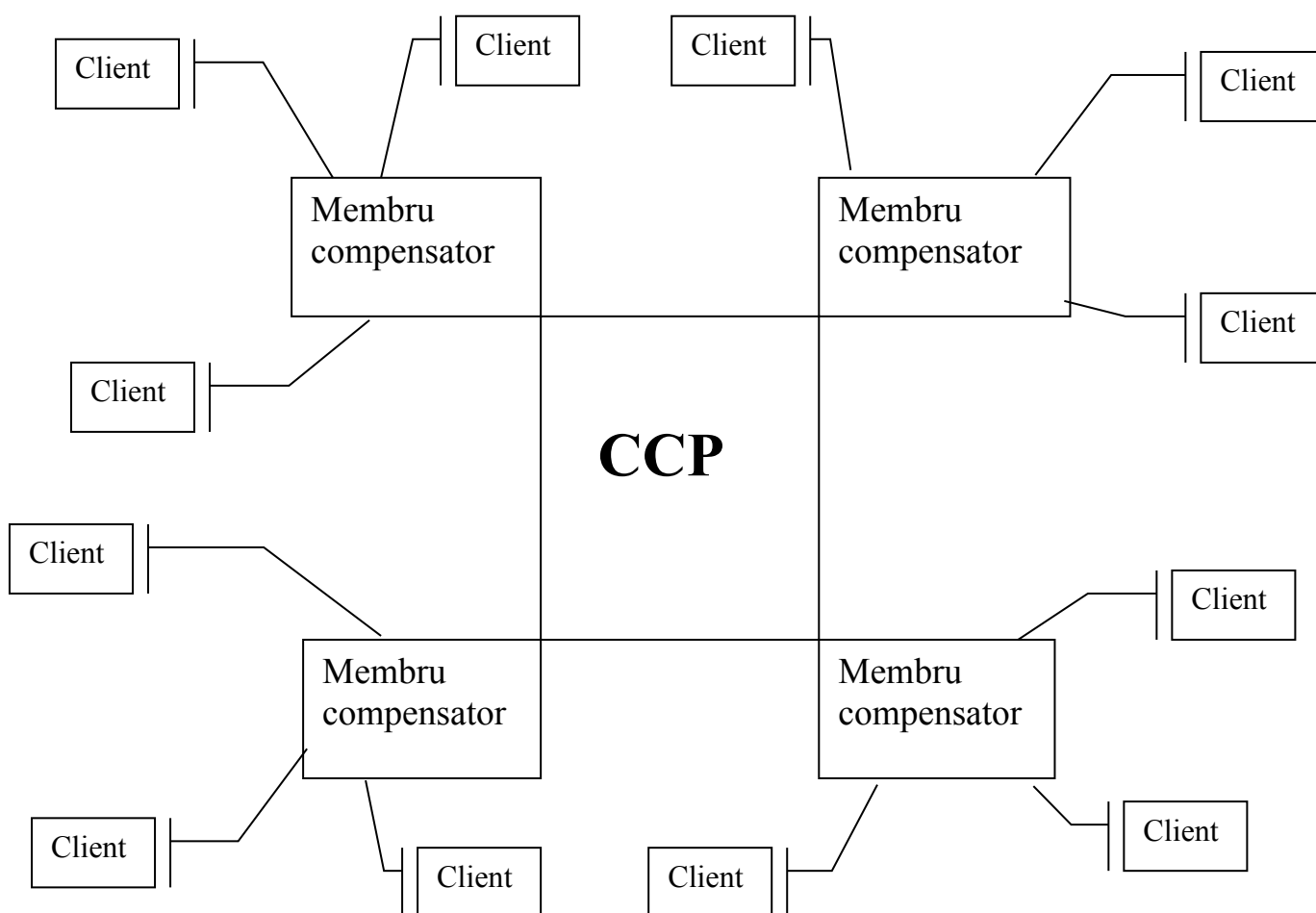
În special, chiar și în timpul recentei crize extreme de piață, nicio contraparte centrală din UE nu și-a utilizat fondul general de garantare și, prin urmare, instrumentele de recuperare disponibile au funcționat în mod satisfăcător.

Cu toate acestea, mandatarea compensării centrale a instrumentelor derivate prin CPC-uri ar putea da naștere unei concurențe sporite între acestea, încurajându-le să compenseze central mai multe produse. În timp ce utilizarea sporită a compensării centrale este rezultatul dorit al reglementărilor G20, aceasta crește cerința pentru o guvernare și gestionare a riscurilor ferme. Un program de redresare și rezoluție pentru o CPC ar trebui să includă posibilitatea necalculării corecte de către CPC a riscului inerent al unui produs, și, prin urmare, a marjei, ca risc suplimentar cu care trebuie să se confrunte o autoritate de rezoluție, precum și posibilitatea imposibilității de plată a mai multor membri compensatori de importanță sistemică.

Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de instrumentele necesare pentru a face față amplei varietăți de potențiale amenințări la adresa funcționării continue a unei CPC, în scopul de a proteja activele clientului.

Complexitatea cadrelor de redresare și rezoluție pentru CPC-uri este amplificată de relația dintre CPC-uri și membrii compensatori și, în plus, de relația dintre membrii compensatori și clienții lor. CPC-urile intră foarte puțin în contact cu clienții finali ai membrilor compensatori, deși aceștia sunt beneficiarii-țintă ai compensării centrale. Prin urmare, clienții finali pot influența doar în mică măsură gestionarea riscurilor unei CPC și nu au obligații contractuale față de aceasta, sugerând că orice alocare a pierderilor rezultate din eșecul unei CPC ar trebui să influențeze în primul rând membrii compensatori care sunt plătiți de clienții lor să le ofere o protecție împotriva CPC. Metodele suplimentare de alocare a pierderilor care ar putea aduce beneficii sistemului financiar în ansamblu prin difuzarea pierderilor ar trebui să respecte principiile stabilite și convenite cu autoritățile de reglementare, astfel încât să se evite condițiile nefavorabile pentru clienții membrilor compensatori care ar putea rezulta din relațiile de putere inegale.

Relația dintre CPC și membrul compensator și dintre membrul compensator și client

Orice regim de redresare sau rezoluție trebuie să aibă drept obiectiv fundamental protecția activelor clienților și ar trebui să ofere certitudine juridică tuturor utilizatorilor infrastructurii

pieței financiare. În eventualitatea imposibilității de plată a unui membru compensator important sau în cazul în care există un eșec în guvernanță sau în gestionarea riscurilor de către CPC, atunci trebuie să existe aranjamente pentru ca autoritatea de rezoluție să asigure o funcție interimară ordonată și o posibilă rezoluție.

Depozitarii centrali de valori mobiliare – CSD

Depozitarii centrali de valori mobiliare (CSD) sunt parte integrantă a piețelor naționale de valori mobiliare și sunt esențiali pentru funcționarea piețelor financiare. Prin urmare, orice regim de redresare trebuie să fie aprobat în totalitate de autoritatea de supraveghere. Trebuie insistat asupra necesității de a se pune accentul pe continuitatea operațională în orice scenariu de rezoluție, iar autorităților de rezoluție trebuie să li se acorde competențe adecvate pentru a asigura continuitatea operațională a sistemului de valori mobiliare. În special în cazul depozitarilor centrali internaționali de valori mobiliare (ICSD), nevoia de cooperare în materie de reglementare este extrem de importantă pe plan internațional, atât între autoritățile de reglementare din interiorul UE, cât și între cele din afară.

Modelele de afaceri ale CSD evoluează în anticiparea introducerii Target2Securites de către BCE, astfel încât multe CSD se extind în noi servicii și oferte și alți participanți la piață au în vedere furnizarea de servicii de decontare.

În plus, reglementarea compensării centrale a alimentat o cerere de acces la garanții de înaltă calitate. Prin urmare, CSD își utilizează din ce în ce mai mult bazinele de garanții pentru a oferi utilizatorilor de pe piață servicii de transformare a garanțiilor.

Aceste noi servicii au nevoie de supraveghere și de planuri detaliate de redresare pentru a se asigura că serviciile primare de decontare ale CSD nu sunt puse în pericol.

În cazul în care un CSD funcționează cu o licență bancară, astfel cum se menționează în Regulamentul privind depozitarii centrali de valori mobiliare (CSDR), atunci planul de redresare și rezoluție trebuie să se bazeze îndeaproape pe cerințele de reglementare prevăzute de Directiva privind redresarea și rezoluția bancară (BRRD). Acest lucru va asigura un tratament egal al băncilor și depozitarilor centrali de valori mobiliare (CSD), precum și continuitatea operațională a unui CSD. Autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să poată merge dincolo de cerințele de reglementare prevăzute de Directiva privind redresarea și rezoluția bancară (BRRD) și Regulamentul privind depozitarii centrali de valori mobiliare (CSDR) în cazul în care consideră că un anumit model de afaceri are nevoie de măsuri suplimentare pentru menținerea funcțiilor critice ale CSD-urilor în condiții de criză a pieței.

În cazul în care un depozitar central de valori mobiliare (CSD) se confruntă cu o perioadă prelungită de întrerupere ca urmare a unui eșec în guvernanță sau operațional, planurile de redresare trebuie să garanteze că procesul decizional este transferat, după caz, către o autoritate de rezoluție pentru asigurarea securității juridice depline.

Întreprinderile de asigurare

Deși întreprinderile de asigurare funcționează într-un mod foarte diferit de bănci, ele sunt profund integrate în piețele financiare și, așa cum s-a demonstrat în recenta criză, au

potențialul de a fi de importanță sistemică. Prin urmare, este prudent să se prevadă planuri de redresare și rezoluție.

Cu toate acestea, activitatea internațională desfășurată de Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor este în urma celei desfășurate de CPSS IOSCO în legătură cu infrastructura critică de piață. În plus, noile măsuri de reglementare, cum ar fi Solvabilitate II, care au drept obiectiv creșterea capacității de rezistență a întreprinderilor de asigurare, nu au fost încă puse în aplicare în UE.

Deși întreprinderile de asigurări sunt încurajate să colaboreze cu autoritățile naționale de supraveghere în domeniul planurilor individuale, pare adecvat ca acestea să nu fie reglementate în legislația UE care se ocupă cu redresarea și rezoluția infrastructurii critice de piață.

Administrarea activelor

În mod normal, dimensiunea și modelul de afaceri al sectorului de administrare a activelor nu prezintă riscuri sistemice. Cu toate acestea, în prezent asistăm la dezvoltarea unor firme mult mai mari de administrare a activelor, multe dintre acestea explorând noi oportunități de afaceri care le-ar putea schimba fundamental modelul de afaceri și, de-a lungul timpului, le-ar putea crește importanța sistemică. Este necesar să se depună mai multe eforturi la nivel internațional în acest domeniu pe baza îmbunătățirii colectării și analizei datelor. Există posibilitatea ca viitoarele planuri de recuperare și rezoluție create în special pentru acest sector să fie necesar să fie abordate în legislația ulterioară.

Sistemele de plăți

Deși, de obicei, sistemele de plăți nu își asumă riscuri, eșecul lor, în special pe piețele valutare, din cauza fraudelor sau a unei gestionări defectuoase, ar putea avea implicații răsunătoare pentru întregul sistem al comerțului mondial. În consecință, sistemele de plăți ar trebui să fie supuse fie unor regimuri de rezoluție, fie unui regim de insolvență personalizate care să acorde prioritate continuității serviciilor în fața celorlalte obiective ale administratorului de insolvență.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	17.10.2013
Rezultatul votului final	+: 32 -: 0 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	Jean-Paul Basset, Udo Bullmann, George Sabin Cutaș, Rachida Dati, Leonardo Domenici, Derk Jan Eppink, Markus Ferber, Jean-Paul Gauzès, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Philippe Lamberts, Ivana Maletić, Marlene Mizzi, Ivari Padar, Anni Podimata, Peter Simon, Kay Swinburne, Sampo Terho, Marianne Thyssen, Ramon Tremosa i Balcells, Pablo Zalba Bidegain
Membri supleanți prezenți la votul final	Thijs Berman, Zdravka Bušić, Herbert Dorfmann, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, Theodoros Skylakakis
Membri supleanți [articolul 187 alineatul (2)] prezenți la votul final	Julie Girling, Phil Prendergast, Milan Zver